

SOTURI- KISSAT

UNOHDETTU
SOTURI

TÄHTIEN ENNE

5

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, OMEN OF THE STARS #5: THE FORGOTTEN WARRIOR

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, OMEN OF THE STARS #5: THE FORGOTTEN WARRIOR

Text copyright © Working Partners Limited 2011

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2018

ISBN 978-951-0-49652-7

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
Parantaja	NÄRHISULKA – harmaa raidallinen kolli, jolla on sokeat siniset silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras, jolla on vihreät silmät SANIAISTURKKI – kullanruskea raidallinen kolli RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli, jolla on siniset silmät KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskä MILLI – juovikas harmaankirjava naaras, jolla on siniset silmät OKAKYNSI – kullanruskea raidallinen kolli ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät

LEHTILAMPI – vaaleanruskea raidallinen naaras,
jolla on meripihkanväriset silmät; entinen
parantaja

LUKKIKOIPPI – pitkäjalkainen musta kolli, jolla
on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät

KOIVURUSKA – vaaleanruskea raidallinen kolli

VALKOSIIPPI – valkoinen naaras, jolla on vihreät
silmät

MARJANENÄ – kermanvärinen kolli

PÄHKINÄHÄNTÄ – pieni harmaavalkoinen naaras

HIIRIVIIKSI – harmaavalkoinen kolli

TUHKASYDÄN – harmaa raidallinen naaras

LEIJONAROIHU – kullanruskea raidallinen kolli,
jolla on meripihkanväriset silmät

KETTULOIKKA – punertava raidallinen kolli

JÄÄPILVI – valkoinen naaras

KONNA-ASKEL – mustavalkoinen kolli

RUUSUKUKKA – vaaleanruskea naaras

VARPULOISTE – tummanruskea naaras

KUKKASADE – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen
kirjava naaras

KIMALAISRAITA – hyvin vaalean harmaa kolli,
jolla on mustia raitoja

KYYHKYSIIPPI – vaaleanharmaa naaras, jolla on
siniset silmät

MURATTILAMPI – hopeanharmaan ja valkoisen
kirjava naaras, jolla on tummansiniset silmät

Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)

LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen
naaras, jolla on vihreät silmät

KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen
kissa, joka on kotoisin hevospaikasta
UNIKKOHALLA – kilpikonnakuviainen naaras;
KIRSIKKAPENNUN (kellanpunainen naaras) ja
KONTIAISPENNUN (ruskeanvaalea kolli) emo

Klaanin-
vanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät
vanhoja päiviään)
HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras
SULO – pulska raidallinen kolli, jolla on harmaa
kuono; entinen erakko

VARJOKLAANI

Päällikkö **MUSTATÄHTI** – suurikokoinen valkoinen kolli,
jolla on pikimustat käpälät

Varapäällikkö **PIHLAJAKYNSI** – kellanpunainen kolli

Parantaja **PIKKUPILVI** – erittäin pieni raidallinen kolli

Soturit **TAMMITURKKI** – pieni ruskea kolli
SAVUJALKA – musta kolli
KONNAJALKA – tummanruskea kolli
OMENATURKKI – täplikäs ruskea naaras
VARISHALLA – mustavalkoinen kolli
ROTTA-ARPI – ruskea kolli, jolla on selässä pitkä
arpi
LUMILINTU – puhtaanvalkoinen naaras
KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras,
jolla on vihreät silmät
OLIIVINENÄ – kilpikonnakuviainen naaras

PÖLLÖKYNSI – vaaleanruskea raidallinen kolli
 PÄÄSTÄISJALKA – harmaa naaras, jolla on mustat tassut
 KARSITURKKI – tummanharmaa kolli
 PUNAPAJU – täplikäs ruskea-kellanpunainen kolli
 TIKERISYDÄN – tummanruskea raidallinen kolli
 HUOMENKARVA – kermanvärinen naaras
 MÄNTYNENÄ – musta naaras
 HILLERIKYNSI – vaaleanruskea-harmaa kolli
 KOTTARAISIIPI – kellanpunainen kolli

Kuningattaret SYKKYRÄTURKKI – raidallinen naaras, jonka pitkät karvat sojottavat eri suuntiin
 MURATTIHÄNTÄ – mustan, valkoisen ja kilpikonnakuvioisen kirjava naaras

Klaanin- vanhimmat SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli
 UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras
 KÄÄRMEHÄNTÄ – tummanruskea kolli, jolla on raidallinen häntä
 VALKOVESI – valkoinen pitkäkarvainen naaras, jonka toinen silmä on sokea

TUULIKLAANI

Päällikkö YKSITÄHTI – ruskea raidallinen kolli
 Varapäällikkö SAARNIJALKA – harmaa naaras
 Parantaja HAUKKALENTO – täplikäs harmaa kolli

Soturit

VARISSULKA – tummanharmaa kolli
PÖLLÖVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen kolli
VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras
YÖPILVI – musta naaras
PIIKKIHERNEHÄNTÄ – hyvin vaalea harmaa-
valkoinen naaras, jolla on siniset silmät
LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on
valkeat käpälät
JÄNISLOIKKA – ruskeavalkoinen kolli
LEHTIHÄNTÄ – tumma raidallinen kolli, jolla on
meripihkanväriset silmät
HIILLOSJALKA – harmaa kolli, jolla on kaksi
tummaa käpälää
KANERVAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen
naaras, jolla on siniset silmät; **HERNETASSUN**
(harmaavalkoinen naaras) mestari
VIIMATURKKI – musta kolli, jolla on meripihkan-
väriset silmät; **JÄRKÄLETASSUN** (iso vaaleanharmaa
kolli) mestari
SARAVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen naaras
PÄÄSKYHÄNTÄ – tummanharmaa naaras
AURINKOPISTOS – kilpikonnakuviainen naaras,
jolla on otsassa iso valkoinen laikku
VIIKSINENÄ – vaaleanruskea kolli

Klaanin- vanhimmat

SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli
LOVIKORVA – raidallinen kolli

JOKIKLAANI

Päällikkö	USVATÄHTI – harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Varapäällikkö	RUOKOVIKSI – musta kolli; LOMMOTASSUN (tummanruskea raidallinen kolli) mestari
Parantaja	PERHONSIIPPI – täplikäs kullavärinen naaras; PAJUHOHTEN (harmaa raidallinen naaras) mestari
Soturit	HARMAAUSVA – vaaleanharmaa raidallinen naaras MINTTUTURKKI – vaaleanharmaa raidallinen kolli JÄÄSIIPPI – valkoinen naaras, jolla on siniset silmät SÄRKIHÄNTÄ – tummanharmaa naaras; SAMMALTASSUN (ruskeavalkoinen naaras) mestari SORAJALKA – täplikäs harmaa kolli MALVANENÄ – vaaleanruskea raidallinen kolli PUNARINTASIIPPI – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava kolli KUORIAISVIKSI – ruskeavalkoinen raidallinen kolli KUKKATURKKI – harmaavalkoinen naaras RUOHOKARVA – vaaleanruskea kolli TAIMENVIRTA – vaaleanharmaa raidallinen naaras KAISLAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen kolli
Kuningattaret	HÄMYTURKKI – ruskea raidallinen naaras SAMMALTURKKI – kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on siniset silmät
Klaanin- vanhimmat	KIRJONENÄ – täplikäs harmaa naaras LOIKKAHÄNTÄ – kellanpuna-valkea kolli

KLAANIEN ULKOPUOLISIA KISSOJA

SAVU – lihaksikas valkoharmaa kolli, joka asuu ladossa
hevospaikassa

HAHTUVA – pieni valkoharmaa naaras, joka asuu hevospaikassa

MUITA ELÄIMIÄ

KESKIYÖ – tähtiä katseleva mäyrä, joka asuu meren rannalla

kaksijalkojen
viherlehtipaikka

kaksijalan-
pesä

kaksijalkojen polku

kaksijalkojen polku

aukio

varjoklaanin
leiri

kaksijalkojen
viherlehtipaikka

puolisilta

pieni
ukkospolku

puolisilta

KISSAN SILMIN

SAARI

puro

jokiklaanin
leiri

hevospaikka

EN
kka

kuulaoppi

hylätty
kaksijalanpesä

vanha ukkospolku

myrskyklaanin
leiri

vanha tammi

JÄRVI

tuuliklaanin
leiri

rikkinäinen
puolisilta

kaksijalkala

ukkospolku

KLAANIT

myrskyklaani

jokiklaani

varjoklaani

tuuliklaani

tähtiklaani

POHJOINEN

ESINÄYTÖS

VATUKKAPENSAAT RAPISIVAT metsänreunassa, kun esiin astui kissa. Valppaat silmät vilkuilivat joka suuntaan; sitten kissa harppoi leveän nurmikkaa kasvavan alueen poikki kohti toista, kauempana olevaa puurivistöä. Kirkas hiirenkorvan aurinko loi valoaan peltojen ja pensasaitojen pilkkoman maiseman ylle. Erään ukkospolun laidassa kohosi rykelmä kaksijalanpesiä.

Jopa näin aikaisin tänä vuodenaikana aurinko paistoi kuumasti, ja kissa räpsäytti korviaan ärtyneesti, kun niiden ympärillä pörräsi karpäsiä. *Puiden alla on viileämpää*, kulkija ajatteli ja pysähtyi hetkeksi verryttelemään väsyneitä kypäliään. *Eikä sitten olekaan enää pitkä matka. Vain noiden kukkuloiden taakse...*

Mutta ennen kuin kissa ehti puiden kutsuvaan siimekseen, kuului kovaääninen sähköhdys ja pensasaidan alta vähän matkan päästä loikkasi ulos toinen kissa: karski, hoikka harmaaturkkinen kolli, jonka toinen korva oli raadeltu.

”Mitä sinä teet täällä?” kolli tivasi. ”Jos olet etsimässä lepopaikkaa, niin jatka etsimistä. Tämä on *minun* paikkani. Ja täällä oleva riista on minun.”

Kulkijakissa pysähtyi ja mittaili kolliä silmät viiruina. ”Sinun *paikkasi*? Sinäkö asut tässä pensasaidassa?”

”En, olen tuolta maatilalta tuolla.” Kolli heilautti häntään-
sä kohti isoa kaksijalanpesää, joka näkyi juuri ja juuri pen-
saikon takaa. ”Enkä pidä muukalaisista. Jatka matkaa joko
hyvällä tai pahalla.” Hän paljasti hampaansa ja liu’utti kyn-
tensä ulos, ja hänen kapinen pilvenvärinen turkkinsa nousi
kiukkuisesti pörröön.

Kulkija keinutteli takapäättään. *Siitä onkin jo aikaa, kun
viimeksi käytiin taistelutaitojani... mutta en kyllä anna tuon
syyhyturkin pelotella.* ”Minä vain kuljen tästä. En uhkaa mi-
tenkään sinun kallisarvoista riistaasi.”

Maatilan kissa päästi epäuskoisen tuhahduksen ja kallisti
päättään. ”Oletko sinä niitä järven kissoja?”

Kulkija kuulosti epäluuloiselta. ”Miksi kysyt?”

”Koska olen nähnyt niiden käyvän täällä ennenkin”, har-
maa kolli vastasi. ”Eivät ne minua ole nähneet, siitä olen pi-
tänyt huolen. Mutta olen kuullut niiden puhuvan vuorista.”
Hän pyöritteli silmiään. ”Kuka nyt sinne asti haluaisi mennä?
Eivätkö ne löydä tarpeeksi ruokaa asuinsijoiltaan?”

”Ehkä he eivät ole etsineet ruokaa.” Kissan äänestä kuului
ylenkatse. ”Onhan sitä elämässä muitakin asioita.”

Maatilan kissa istuutui ja rapsutti korvaansa takatassul-
laan. ”Niin kuin mitä?” hän naukaisi ylimielisesti. ”Että
tuijottelee tähtiin ja kuvittelee että esi-isät katselevat sieltä
takaisin?” Kulkijan hätkähtäessä hän lisäsi: ”Olen kuullut pal-
jon tarinoita siitä mitä noiden kukkuloiden takana tapahtuu.
Niin kauan kuin ne kissat eivät häiritse minua, minulle on
aivan sama mitä ne puuhaavat. Saavat –”

”Niinpä”, kulkija keskeytti, työntyi maatilan kissan ohi ja
tallusti eteenpäin. ”Kunhan he eivät varasta sinulta riistaa.”

Harmaa kolli ponkaisi kypälilleen ja lähti perään. ”Sinä
taidat olla yksi niistä, eikö vain?” hän kysyi saadessaan toisen
kissan kiinni. ”Olen tainnut nähdä sinut ennenkin.”

”Ehkä.” Kulkijan viikset värähtivät. ”Kauan sitten.”

”Missä olet ollut?” Maatilan kissan ääni oli utelias. ”Jouduitko eksyksiin?”

”En suinkaan.” Muukalaista tuntui hiukan huvittavan. ”Olen aina tiennyt, missä olen.”

Maatilan kissa jättäytyi jälkeen ja katseli, miten muukalainen tassutti kohti metsää. Sitten hän ravisti päätään, loikki takaisin maatilalle ja katosi pensasaidan alle häntä huiskahtaen.

Kulkija tuli metsään ja etsiskeli paikkaa väliaikaiselle makuusijalle, mutta joka kypälä kihisi levottomasti, eikä mikään kuoppa tai puunjuuren alus tuntunut sopivalta. Pensaasta alta ryömi esiin hiiri, joka ryhtyi nakertamaan ruohonsiemeniä maasta. Kulkija muisteli opetuksia menneiltä ajoilta: hän pudottautui vaanimisasentoon ja ponkaisi ja tappoi hiiren yhdellä napakalla iskulla. Veltto ruumis ei kuitenkaan näyttänyt houkuttelevalta hengettömänä; kissa kuopi sen päälle pari kypälällistä maata ja jätti sen siihen.

Hämärä oli laskeutumassa, kun kulkija jatkoi matkaa, nousi rinnettä ylös rivakammin piikikkäiden puiden keskellä.

On kulunut kauan aikaa. Ovatkohan siellä vielä ne kissat, jotka minä muistan parhaiten?

Kun ilta alkoi pimetä, kissa jätti metsän taakseen ja saapui nummiruohon peittämälle kukkulanharjalle. Alhaalla tulipunainen auringonlasku heijastui järveen ja värjäsi veden verenkarvaiseksi. Muukalaisen pään yllä Tähtiklaanin ensimmäiset soturit kimmelsivät taivaalla.

Kulkijakissa veti syvään henkeä. *Olen palannut. Kosto alkakoon.*

LUKU 1

NÄRHISULAN UNI haihtui pimeyteen, kun hän heräsi ja veyntti suunsa valtavaan haukotukseen. Hänen koko ruumiinsa tuntui raskaalta, ja kun hän nousi istumaan vuoteessaan, hänestä tuntui kuin hänen ympärillään olisi ollut muratinköynnöksiä jotka kiskoivat häntä takaisin makuulle. Ilma oli kuumempi kuin yleensä myöhäisen hiirenkorvan aikaan, ja sen täyttivät riistan ja vehreyden tuoksut. Parantajan pesää muusta kivinotkosta erottavien vatukkapensaiden läpi kantautui ääniä: kypälänaskelia ja kissojen innokasta supatusta, kun he kokoontuivat päivän ensimmäisiin partioihin.

Närhisulka ei kuitenkaan ollut yhtä innoissaan kuin klaanitoverit. Vaikka oli kulunut jo kuu siitä, kun hän oli matkatovereineen palannut vierailulta heimon luota, hänellä oli pohjimmiltaan kylmä ja kolkko olo. Hänen päänsä oli täynnä kuvia vuorilta, loputtomia kaukaisuuteen jatkuvia lumihuippuja, jotka piirtyivät teräväreunaisina vasten jään-sinistä taivasta. Hänen vatsaansa kouraisi kipeästi, kun hänen mieleensä palasi eräs erityinen kuva: valkea, vihreäsilmainen naaras, joka katsoi häntä pitkään ja surullisena ennen kuin kääntyi ja lähti tassuttamaan pitkin jyrkänteen reunaa, jolta virtasi alas jylisevä vesiputous.

Närhisulka ravisti päätään. *Mikä minua vaivaa? Sehän oli joskus kauan, kauan sitten. Minun elämäni on aina ollut tääl-*

lä klaanien keskuudessa. Niin että miksi minusta sitten tuntuu kuin jotain olisi kadonnut?

”Hei, Närhisulka.” Varpuloisteen äänessä oli vaimea ja kaikuva sointi, ja Närhisulka tajusi että naaras oli varmaan työntänyt päänsä siihen kallionhalkeamaan, missä oli hänen yrttivarastonsa. ”Olet viimeinkin hereillä.”

Närhisulka murahti vastaukseksi. Varpuloistekin oli yksi ongelma. Närhisulka ei pystynyt unohtamaan mitä Leijonaroihu oli kertonut hänelle hänen palattuaan vuorilta: miten Varpuloiste oli ollut niin turhautunut olemaan notkon van- kina rampojen takajalkojensa takia, että oli taivutellut vel- jensä Kimalaisraidan kantamaan hänet metsään yrtinkeruu- retkelle.

”Siellä oli koira irti”, Leijonaroihu oli kertonut. ”Kissalle olisi tehnyt tiukkaa päästä sitä pakoon neljällä toimivallakin jalalla. Jos me emme Konna-askelen kanssa olisi harhautta- neet sitä pois, Varpuloiste olisi revitty riekaleiksi.”

”Hiirenaivo!” Närhisulka oli kivahtanut. ”Miksi hän sel- laiseen vaaraan asettuisi?”

”Koska hän uskoo vakaasti olevansa hyödytön”, Leijona- roihu oli selittänyt. ”Etkö voisi antaa hänelle lisää tekemistä? Me lupasimme Tuhkasydämen kanssa, että auttaisimme hän- tä löytämään oman tehtävänsä klaanissa.”

”Et olisi saanut luvata hänelle mitään kysymättä minul- ta ensin”, Närhisulka oli tiuskaissut. ”Yritätkö ehdottaa, että ottaisın hänet oppilaakseni? Minä en nimittäin halua mitään oppilasta!”

”En minä sitä tarkoittanut”, Leijonaroihu oli maukunut hännänpää harmista nykien. ”Mutta etkö voisi keksiä hänelle kiinnostavampia tehtäviä?”

Vieläkin vastahakoisena Närhisulka oli taipunut veljen- sä pyyntöön. Hänen oli myönnettävä, että Varpuloiste oli

helppo opetettava. Hän oli möllöttänyt parantajan pesässä jo niin kauan, että oli ehtinyt omaksua paljon.

Hänestä on itse asiassa hyötyä, Närhisulka tuumi. Yrttien lajittelussa hänellä on näppärät ja nopeat käpälät, ja hän on hyvä liottamaan nuutuneita lehtiä lammikossa niin etteivät ne pääse hajoamaan osiin.

”Närhisulka?” Varpuloisteen ääni havahdutti hänet ajatuksistaan. Hän kuuli Varpuloisteen kääntyvän vaivalloisesti ympäri, ja sitten ääni kuului selvemmin, kun naaras työnsi päänsä kallionhalkeamasta ulos. ”Oletko kunnossa? Sinä pyörit ja heittelehdit koko yön.”

”Kaikki kunnossa”, Närhisulka mutisi haluamatta muistella enää enempää häntä piinanneita unia. ”Kehäkukka on käymässä vähiin”, Varpuloiste jatkoi. ”Käytimme sitä aika paljon Kyyhkysiiven raapiutumiin, kun palasitte vuorilta. Pitäisikö minun pyytää Kirkassydäntä keräämään vähän lisää?”

”Ei, minä menen”, Närhisulka murahti.

”Selvä.” Varpuloisteen ääni oli määrätietoisien iloinen. ”Minä jatkan yrttien lajittelua. Ai niin, vielä yksi juttu...”

Närhisulka kuuli nuoren naaraan raahautuvan pesän poikki hänen vuoteensa luo ja työntävän jotakin häntä kohti. ”Voisitko heittää tämän ulos, kun kuljet tarpeidentekopaikan ohi?” Varpuloiste kysyi. ”Se oli tarttunut yrttivaraston perälle.”

Närhisulka kurkotti kaulaansa, kunnes hänen nenänsä osui karvatukkoon, jonka päälle oli varissut muutamia kuivia lehtihippuja.

”Kuka olisi tunkenut vanhan karvatupon yrttien sekaan?” Varpuloiste jatkoi. ”Se on ollut siellä varmasti ikuisuuksia. En tunnista sen hajua tai väriä.”

Hetkeen Närhisulka ei vastannut mitään. Hän hengitti kadonneen sisarensa tuoksua, ja hänet valtasi ikävä siihen aikaan, jolloin hän oli leikkinyt ja harjoitellut yhdessä Paatsamalehden

ja Leijonaroihun kanssa, ennen kuin he tiesivät mitään koko ennustuksesta, ennen kuin he olivat saaneet tietää, että Oravaliito ja Lehtilampi olivat valehdelleet heille.

En tiedä miten Paatsamalehden karvoja on joutunut varastoon, hän ajatteli, mutta minun olisi pitänyt heittää ne pois heti kun löysin ne sieltä eikä jättää niitä kenenkään muun löydettäväksi.

”Mistähän se on sinne tullut?” Varpuloiste maukui. ”Ehkä jonkun toisen klaanin kissa on käynyt siellä yrttivarkaissa.” Hän tukahdutti nauru-mrraun. ”Tai ehkä pennut ovat käyneet piilottamassa sen sinne.”

”Mistäpä minä sen tietäisin?” Närhisulka töksäytti ärtyneenä, kun joutui havahtumaan muistoistaan. ”Et saisi päästää mielikuvitustasi valloilleen.”

Hän kääntyi niin ettei Varpuloiste nähnyt mitä hän teki, tunki karvatukon syvälle vuoteensa sammaliin ja nousi sitten käpälilleen. ”Käyn hakemassa sitä kehäkukkaa”, hän naukaisi ja lähti ulos pesästä.

Kun hän oli ehtinyt ottaa puolenkymmentä käpälänaskelta aukiolla, hänen nenäänsä tulvahti Kimalaisraidan tuoksu. Nuori kolli loikki häntä vastaan. ”Olin tulossa puheillesi”, Kimalaisraitaitokaisi. ”Olen todella huolissani Kyyhkysiivestä.”

”Miksi? Mikä on hätänä? Eivätkös hänen haavansa ole parantuneet?”

”En minä sitä. Hän näkee jatkuvasti pahoja unia – viime yönäkin taas. Hän heräsi rääkymään ja mutisi jotain jättiläislinnuista ja lumesta.”

Närhisulka yritti hillitä mielensä. *Voin uskoa, miten rankkaa oli katsella, kun kotka vei Syöksyn. Mutta Kyyhkysiiven on pakko päästä siitä yli.*

”Miten sinä tiedät siitä?” hän kysyi Kimalaisraidalta.

**»Hyvä Tähtiklaani!
Klaanit ovat kääntymässä toisiaan
vastaan juuri silloin, kun meidän
pitäisi pysyä rinta rinnan mahtavampaa
vihollista vastaan!«**

Myrskyklaanin retkikunta on palannut vuorilta. Nyt Kyyhkysiipeä piinaavat painajaiset, ja hän on menettänyt erityisaistinsa. Närhisulka puolestaan on ymmällään, kun Ikuisen Metsästyksen Heimon profetiassa luvattua neljättä kissaa ei löydy. Voiko profetia enää toteutua? Yllättäen järvelle saapuu muukalainen, joka kylvää eripuraa kissojen keskuuteen. Klaanien huomio kääntyy keskinäisiin välienselvittelyihin, vaikka todellinen uhka on joukkojaan edelleen kasvattava Synkkä Metsä, pahojen henkikissojen Tähdetön Maa.

Tähtien enne on neljäs Soturikissat-saaga.
Unohdettu soturi on saagan viides osa.

9 789510 496527

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49652-7

Kannen kuva: Owen Richardson